

Elizābeth Bründāge
HER ŞEY YOK OLUR

BEYAZ BAYKUŐ: 28
ROMAN: 14

HER ŞEY YOK OLUR // ELIZABETH BRUNDAGE
ALL THINGS CEASE TO APPEAR

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıŐtır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da zet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Duygu Filiz İlhanlı
Editör: Aslı Tohumcu
Sayfa Düzeni: IŐil İlđit ŐimŐek
Sosyal Medya-Grafik: IŐil İlđit ŐimŐek

Beyaz BaykuŐ: Ocak 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-347-8

© Beyaz BaykuŐ
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 NiŐantaŐı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
[facebook.com/ beyazbaykusyayinlari](https://facebook.com/beyazbaykusyayinlari)
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. GümüŐsuyu Cad.
Odin İŐ Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz BaykuŐ Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

ELIZABETH BRUNDAGE

HER ŞEY
YOK
OLUR

Çevirmen: Duygu Filiz İlhanlı

HALE ÇİFTLİĞİ

Bu Hale Çiftliği.

İşte eski sağım ahırını şurada, *Bul beni*, diyen karanlık ağız.

İşte rüzgar fırılacağı, odun yığını.

İşte ev şurada, hikâyeleri kulakları sağır ediyor.

Saat erken. Şahin açık gökyüzünde pike yapıyor. İnce mavi bir tüy havada dönüyor. Hava soğuk, cam gibi. Ev sessiz, mutfak, mavi kadife kanepeler, küçük beyaz çay fincanı.

Çiftlik daima bizim için, kendi kaybolan aileleri, askerleri ve onların eşleri için söyler şarkılarını. Savaş boyunca, süngüleriyle gelip kapıyı zorladıklarında, çamurlu botlarıyla merdivenlerdeydiler. Vatansızlar. Gangsterler. Kocalar. Babalar. Soğuk yataklarda uyudular. Şeftali konserve ve tatlı pancar kavanozları için mahzeni talan ettiler. Tarlada, dönüp duran alevleri cennetleri kapışan devasa ateşler yaktılar. Kahkahayla gülen ateşler. Kor haline gelen sıcak yüzleri ve ceplerindeki sıcak elleri. Domuz çevirdiler ve tatlı pembe etini kemiğinden sıyırdılar. Sonra, parmaklarına bulaşan yağ yaladılar, tadı tanıdıktı, tuhaftı.

Ardından başkaları geldi — bir sürü gelen oluyordu zaten — ele geçiren, soyan ve yağmalayan. Bakır boruları bile, cilalı süslü çinileri bile götürdüler. Alabildikleri her şeyi aldılar. Sadece duvarları, çıplak zeminleri bıraktılar. Mahzende çarpan kalbi bıraktılar.

Bekleriz. Sabırlıyız. Haberleri bekleriz. Anlatılmayı bekleriz. Rüzgâr bize anlatmaya çalışıyor. Ağaçlar rüzgârdan yön değiştiriyor. Bir şeyin sonu bu; duyumsayabiliyoruz. Yakında öğreneceğiz.

1. Bölüm

23 Şubat 1979

Yine kar yağıyordu. Öğleden sonra saat beş buçuktu. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Köpekler havlamaya başladığında yemek servisini yeni tamamlamıştı.

Kocasını çatalını ve bıçağını bıraktı, ikisi de adamın yemeğinin yarım kalmasından pek hoşnut olmamıştı. Bu da ne şimdi?

June Pratt perdeyi araladı ve komşusunu gördü. Adam çocuğunun elinden tutmuş, karın ortasında dikiliyordu, ikisinin de üzerinde manto yoktu. Çocuğun ayakları çıplaktı. Görünen o ki, küçük kızın üzerinde pijamaları vardı. George Clare bu, dedi.

Pazarlamacığa mı başlamış?

Ne bileyim. Araba da yok. Herhalde yürüyerek gelmişler.

Dışarıda korkunç bir soğuk var. Ne istediğine baksan iyi olur.

Girmeleri için buyur ettiğinde, soğuk hava odayı doldurdu. Adam, June'un önünde durdu, küçük kıza sanki bir şeyler ikram eder gibi kadının kucağına uzattı.

Karımla ilgili. O —

Anne yaralı, diye ağladı çocuk.

June'un çocuğu yoktu, ama hayatı boyunca köpek bakmıştı ve küçük kızın gözlerindeki ifade tüm hayvanların vakıf olduğu o acımasız kehaneti doğruluyordu: dünya kötülüklerle dolu ve akıl sır ermez bir yerdi.

Polis çağırırsan iyi olur, dedi kocasına. Karısına bir şey olmuş.

Joe peçetesini boynundan çekip çıkardı ve telefon etmeye gitti.

Haydi sana bir çorap bulalım, dedi kadın ve çocuğu babasından alıp kucaklayarak koridorun sonundaki yatak odasına götürüp yatağa oturttu. Öğleden sonra daha erken saatlerde yıkadığı ve kurutmak için radyatörün üzerine serdiği çoraplardan bir çift aldı ve bu kız benim olsaydı onu ailesinin sevdiğinden daha çok severdim diye düşünerek, sıcacık yün çorabı çocuğun ayaklarına geçiriverdi.

Clare'ler yeni komşularıydı. Hale'lerin çiftliğini geçen yaz satın almışlardı. Gelmelerinin üzerinden aylar geçmesine — kış gelmişti — ve oturdukları sokakta sadece iki ev olmasına rağmen fazla görüşmemişlerdi. Gerçi bazı sabahlar onları gördüğü olurdu. Ya adam işe gitmek için küçük arabasıyla hızla yola koyulduğunda. Ya da kadın çocuğu hava almaya çıkardığında. Bazı geceler June köpekleri dolaşmaya çıkardığında, evlerinin içi görünürdü. Yemek yerlerken, masada küçük kız annesiyle babasının arasında otururken ve kadın kalkıp, oturup tekrar kalktığında.

Kar yağışı nedeniyle şerifin gelmesi yarım saatten uzun sürdü. June, kadınların kendilerini arzulayan adamları hissetmesini sağlayan o önseziyle, lisede sınıf arkadaşı olan Travis Lawton'un kendisini çekici bulduğunu belli belirsiz kestiriyordu. Gerçi şu anda bunun herhangi bir önemi yoktu ama insan birlikte büyüdüğü kişileri kolay unutamıyordu. June onu dikkatle dinlemeye özen gösterdi ve karısının başına gelen kötülüğün George'un marifeti olması ihtimaline rağmen, en azından June'un aklından geçen buydu, Lawton'un George'a karşı bu kadar nazik davranmasını takdir etti.

Emerson'un* *Fıtrattaki müthiş aristokrasi* cümlesini düşünüyordu. Çünkü bu dünyada insanın kontrol edemeyeceği şeyler vardı. Ve çünkü şu an bile onu düşünüyordu. Şu an bile, karısı o evde cansız yatarken bile.

Joe Pratt'in telefonda konuştuğunu duyabiliyordu.

George yeşil kanepede oturmuş, biraz titreyerek bekliyordu. Ev köpek gibi kokuyordu ve ağıldaki köpeklerin havlamaları evden duyulabi-

* Ralph Waldo Emerson, Amerikalı düşünür ve yazar. (ç.n.)

liyordu. Pratt'lerin buna nasıl katlandığını merak etti. Geniş yer döşemelerine gözlerini dikti, mahzenden kötü bir küf kokusu yükseliyordu. Koku genzini yaktı. Öksürdü.

Yoldalar, diye seslendi Pratt mutfaktan.

George başıyla onayladı.

Koridorda June Pratt, çocuklarla konuşulurken kullanılan o sevimli tonda kızıyla konuşuyordu. George bu duruma o kadar minnettar oldu ki, hafifçe gözleri doldu. Kadın, başıboş köpekleri sahiplenmesi ile nam salmıştı. Ortayaşlı bu kadını kafasında kırmızı eşarbyıyla kaşlarını çatmış, uyumsuz köpek sürüsünü gezdirirken gördüğü olurdu.

Bir süre sonra, ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyordu, bir araba yanaştı.

Geldiler, dedi Pratt.

İçeri giren Travis Lawton'dı. George, diye selamladı, ama elini sıkmadı. Merhaba, Travis.

Chosen* küçük bir kasabaydı ve herkes bir şekilde birbirine tanıdıktı. Lawton'un RPI'ya** gittiğini biliyordu, buraya şerif olmak için geri dönmüştü ancak eğitilmiş bir adam için fazlasıyla sığ olması George'u her zaman çok şaşırtmıştı. Gel gelelim, George pek de insan sarrafı sayılmazdı ve kasabalıların oluşturduğu bir zümre tarafından sürekli hatırlatıldığı üzere, fikirlerinin fazla bir önemi yoktu. George ve karısı kasabaya yeni yerleşmişlerdi. Yerli halkın, acıklı hikâyeleri şimdilerde kasaba tarihinin bir parçası haline gelen bir ailenin nesiller boyu sahip olduğu evde, artık başkalarının yaşadığı gerçeğini kabul etmeleri asırlar sürmüştü. George bu insanları tanıyıyordu ve onlar da kesinlikle George'u tanııyorlardı; ne var ki haki renkli kırışık giysileri ve çarpık kravatıyla ve yaşlı gözlerindeki delilik olarak yorumlanabilecek mesafeli bakışlarıyla Pratt'lerin oturma odasında dikildiği o birkaç dakika içinde kasabalıların tüm kuşukuları doğrulanmış oluyordu.

Gidip bir göz atalım, dedi Lawton.

* Chosen, seçilmiş demektir. (ç.n.)

** RPI, Rensselaer Politeknik Enstitüsü'nün kısaltmasıdır. (ç.n.)

George, Lawton ve Lawton'ın ortağı, şerif yardımcısı Wiley Burke, Franny'yi Pratt'lerle bırakıp yokuş yukarı yürümeye başladılar. Hava artık iyice kararmıştı. Vahim bir amaç uğruna boyun eğmez bir soğukkanlılıkla yol aldılar.

Ev oracıkta durmuş, adeta onlarla alay ediyordu.

Girmeden önce bir dakika duraksayarak evi seyrettiler; sonra camekanlı verandayı, bir yığın kar ayakkabısını, tenis raketini ve başıboş yarağı geçerek mutfak kapısından içeri girdiler. George, Lawton'a kırılan camı gösterdi. Çamurlu ayakkabılarıyla merdivenlerden yukarı çıktılar. Yatak odalarının kapısı kapalıydı; George kapıyı kapatıp kapatmadığını hatırlayamadı. Galiba kendi kapatmıştı.

Ben oraya giremem, dedi şerife.

Pekâlâ. Lawton babacan bir tavırla omzuna dokundu. Sen burada bekle.

Lawton ve ortağı kapıdan girdiler. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Bu tiz çığlıklar George'u aciz hissettirmişti.

Hareket etmemeye çalışarak koridorda bekledi. Biraz sonra Lawton kapının çerçevesine tutunarak dışarı çıktı. İhtiyatla George'a baktı. Senin baltan mı?

George başıyla onayladı. Ahırdan.

Lawton'ın, üzerinde polis aracı olduğuna dair hiçbir işaret olmayan arabası ile, tekerleklere takılı zincirlerin karda çıkardığı gıcırtilar eşliğinde, karanlık ve kaygan yollardan kasabaya geldiler. George, kızıyla birlikte tel örgü paravanın arkasında oturuyordu. Polis merkezi eski demiryolu deposunun karşısında, muhtemelen okuldan bozulmuş bir binada konuşlanmış bir şubeydi. Binanın duvarları kirli sarı renkteydi, iskeleti maun ağacındandı ve eski döküm radyatörler ısındıkça ısıkl çalışıyordu. Merkezden bir kadın Franny'yi atıştırmalık veren bir otomata götürdü, ona plastik bir çantadan çıkardığı çeyreklikleri verdi, paraları yuvaya atabilmesi için küçük kızı kucağına aldı ve sonra tekrar yere bıraktı. Şimdi izle, dedi kadın. Kolu çekti ve bir paket kurabiye aşağı yuvarlandı. Haydi al bakalım, bunlar senin için.